

РЕШЕНИЕ

№ 3663

гр. София, 04.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **10122** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК. вр, чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от „МиБМ Експрес“ ООД, представлявано от управителя М. Н., чрез адв. Я. С., срещу Решение от 10.07.2024 г., постановено по НАХД № 6507/2024 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 132 състав, потвърждаващо Наказателно постановление № 22-2400071/10.04.2024 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв., за нарушение на чл. 333, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда (КТ).

С жалбата се иска отмяна на решението и отмяна на процесното наказателно постановление. Поддържа се, че решението е постановено в нарушение на материалния закон. Касаторът сочи, че липсват безспорни данни дали служителът страда от диабет или това състояние е временно. Липсвали медицински документи в тази насока, както и ТЕЛК решение.

В съдебно заседание касаторът е представляван от адв. С., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът – Директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С., представляван от юрк. Г., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на касационното обжалване.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шести касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Съставът на районния съд е установил от фактическа страна, че на 02.12.2010 г. между касатора и Т. А. И. бил сключен трудов договор, по силата на който последната изпълнявала длъжността „организатор, работа с клиенти“ в офис в [населено място]. На 01.12.2023 г. работодателят връчил на И. предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение с нея след 30 дни на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ – поради закриване на част от предприятието – офиса в [населено място]. На същата дата И. попълнила декларация, която представила пред работодателя, в която е посочено, че страда от диабет., а на 20.12.2023 г. изпратила чрез куриер до счетоводството на дружеството копие на етапна епикриза и амбулаторен лист, в които било отразено, че страда от диабет. Документите били получени на 22.12.2023 г., като на същата дата била издадена и заповед изх. № 427 за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение. По повод сигнал от И., главен инспектор от ДИТ – С. извършил проверка, в хода на която е прието, че дружеството е извършило нарушение на чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като не било изискано предварително разрешение за прекратяване на трудовото правоотношение с И..

Съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН касационната инстанция дължи проверка само на посочените в жалбата пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон следи и служебно.

Предмет на съдебен контрол в производството пред настоящата инстанция е законосъобразното упражняване на правомощията на въззивния съд. Касационната инстанция няма правомощия да установява нови фактически положения и проверява единствено правораздавателната дейност на районния съд – това е инстанция по правото, а не по фактите, поради което съдът се произнася само по приложението на закона спрямо онези фактически положения, приети за установени от инстанцията по същество. По установените факти страните не спорят.

Настоящата съдебна инстанция намира атакуваното решение за валидно и допустимо, а по същество е правилно. Административнонаказателното производство е започнало с редовен и законосъобразен АУАН, съставен от материално и териториално компетентно лице, в предвидената от закона форма и съдържащо необходимите реквизити. Не е налице противоречие между съдържанието на АУАН и НП.

В хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са от такова естество, че да обусловят отмяната на издаденото наказателно постановление, до какъвто извод е достигнал и съставът на въззивния съд.

В хода на съдебното производство пред СРС, противно на изложеното в жалбата, не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на касатора.

Съгласно чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ в случаите по чл. 328, ал. 1, точки 2, 3, 5, 11 и чл. 330, ал. 2, т. 6 работодателят може да уволни само с предварително разрешение на инспекцията по труда работник или служител, боледуващ от болест, определена в наредба на министъра на здравеопазването. Доколкото прекратяването на трудовия

договор на И. е на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 – закриване на част от предприятието, то закрилата по чл. 333 е приложима и по отношение на нея.

Между страните не е спорно, че И. е попълнила декларация (л. 20 от въззивното дело), в която е посочила, че страда от диабет и други заболявания.

Съгласно чл. 1, ал. 1, т. 6 Наредба № 5 за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда, при частична ликвидация, при съкращение в щата или при спиране на работа за повече от 30 дни предприятието само след предварително разрешение на съответната окръжна инспекция по охрана на труда може да уволни работници, боледуващи от захарна болест.

Неоснователно касаторът сочи, че работничката не е представила по време на изпълнение на трудовия си договор документи, установяващи наличието на това заболяване. Работникът няма задължение да информира работодателя за наличието на такива заболявания по време на изпълнение на работата и именно за това е попълнена декларацията, която е представена на работодателя.

Съгласно чл. 2 от Наредбата работниците, които страдат от болестите, посочени в чл. 1, ал. 1, са длъжни при поискване да представят в предприятието медицински документи (епикриза, медицинско удостоверение и др.) от лечебно-профилактичните заведения, където се лекуват или се водят на диспансерен учет. Няма данни работодателят да е изисквал от И. такива документи. Примерното изброяване на медицинските документи, които следва да се представят сочи на извод, че не е необходимо лицето да представя ТЕЛК решение, в какъвто смисъл са възраженията на касатора. Нещо повече, съгласно чл. 3 предприятието представя получените медицински документи по чл. 2 пред съответната трудово-експертна лекарска комисия (ТЕЛК) за мнение. От анализа на цитираните разпоредби е видно, че за служителя/ работника не е налице задължение да представи ТЕЛК решение, за да докаже наличието на заболяване, като същият може да представи и други медицински документи, а задължение на работодателя е да представи тези документи в ТЕЛК за мнение.

Изложените в касационната жалба оплаквания се повтарят с тези, изложени пред районния съд, поради което е безпредметно повтарянето им. Съдът е отговорил на направените възражения, като касационната инстанция споделя изводите на решаващия състав на съда и не констатира отклонение от правилното приложение на закона. Законосъобразно е наложена имуществена санкция на дружеството за нарушение на чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ.

Що се касае до наложената санкция, касационната инстанция намира, че решението, в тази му част е неправилно.

Предвиденият от законодателя размер на имуществената санкция съгласно чл. 414, ал. 1 КТ е от 1 500 до 15 000 лв. В случая на дружеството е наложена санкция в размер на 2 000 лв., която касационният състав намира, за необосновано завишена. Действително, размерът ѝ е близък до минимума, но не се установяват основания за налагане на санкция, чийто размер да е по-висок от минималния предвиден. Нарушението не разкрива завишена степен на обществена опасност, нито такава се установява по отношение на нарушителя, поради което законосъобразният размер на санкцията е минималният.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото му се дължи с оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37

от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 80.00 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 10.07.2024 г., постановено по НАХД № 6507/2024 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 132 състав и вместо него ПОСТАНОВИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2400071/10.04.2024 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 000.00 лв., за нарушение на чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ, като НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция на 1 500.00 лв.

ОСЪЖДА „МиБМ Експрес“ ООД да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. сума в размер на 80.00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.